

LENGYEL JÁNOS

A SZERETET MESTERE

Mester – olyan személy, aki hivatását a legmagasabb fokon űzi. A mester tanít, tudását igyekszik átadni a fiatalabb generációnak – a tanítványoknak. Mester és tanítvány összetartozik, egyik sem létezhet a másik nélkül. Amikor a mester átadja tudását, tovább él a tanítványban. Idővel majd a tanítvány is mesterré válik, és tanítványa lesz. Az ő tudása is ezáltal öröklődik tovább. Hosszú láncolat ez, míg egyszer végérvényesen meg nem szakad. A tudás és ember elenyész. Jobb esetben marad némi foszlány az emlékek zavaros tavában.

Mester vagyok magam is, a túlélés mestere. De mégsem lehetek teljes, mert nem találok tanítványomat, akiben tovább élhetnék, hogy földi gyötrelmeim ne égessék hiába a testet öltött lelkemet. A lélek még árva, társát nem leli. Még nem pihenhet meg az elmúlás zöld lombú ligetében.

Nem volt ez mindig így, hiszen valaha tanítvány voltam. A Mester rám talált. Időn és téren átsuhanva fogta meg a kezemet, hogy bevezessen a tudás szentélyébe. Hívó papja volt ő e szentélynek, számomra az egyetlen és legnagyobb. Ott álltam én, a senki és semmi. Ürességem kész volt befogadni a valón túli igazságot. Mások öltek érte, kínokat álltak ki miatta, míg nekem csak ki kellett nyújtani érte a kezem.

És kinyújtottam, hagyva, hogy mesterem sorban végigvezessen a létezés titkainak termein. Nem érzékelttem sem időt, sem teret, csak a tudásra koncentráltam, ami minden érzékszervemen keresztül, szakadatlanul ömlött elmém hombárjaiba. De semmi sem tarthat örökké. A mester egyszer csak elengedte a kezem, már nem voltam többé tanítvány. Mester lettem. Én, az egykor senki és semmi. Fájoan jó érzés volt ez. Jó, mert létezésem értelmet nyert. Fájó, mert mesterem magamra hagyott.

A magány pedig kételkedést szült. Először csak magamban kételkedtem, aztán már mindenben. A kételkedés miatt nem sikerült tanítványt találnom. Mert én a legjobbtól tanultam, tehát a legjobbat kell tanítanom. De ha már ennyire jó, miért kell tanítanom? Az is lehet, hogy már így is jobb nálam. Mesterem többé nem volt mellettem, hogy megválaszolja a kérdéseket. A kérdések pedig szaporodtak, mint a csatornák mocskában dorbézoló patkányok. Minden kérdés megszülte a maga kérdéseit, hogy azok is megszüllhessék a magukéit. Ördögi láncolat, amit csak én törhetek meg. De erre képtelen voltam. Talán mégsem lettem még igazán mesterré. Tanítványi mivoltom nem kívánt búcsút venni elmém jól ismert zezzugaitól.

Ekkor határoztam el, hogy megkeresem őt – a Mestert. Felkutatom, bármi áron is, hogy megtudjam, kicsoda ő. Csak így tudhatom meg, hogy ki vagyok én. Elindultam hát, hogy nyomára leljek, és nem csalatkoztam. Tündöklő üs-

tököse mindenütt nyomot hagyott. Nem volt nehéz követnem. Követtem időn és téren át. Megismertem csodás tetteit, és mint krónikása a jóság bajnokának, mindent feljegyeztem. Sorban felszedtem tettei igazgyöngyeit és egymás mellé rakva összefűztem. Történelemnek neveztem el.

Legendák, mesék és mondák hosszú sorra szól tetteiről. Alakja fénylő csillagként tör át a nyelvek és szavak életteli forgatagán.

Félték istenként, hódolták királyként, csodálták prófétaként, tisztelték tudós mesterként, rettegtek, mint ördögöt, üldözték, mint boszorkányt. Ahány alakot öltött halhatatlan lelke, annyiféle névvel illették az emberek. Lényének sejtelmessége ezüstfonálként fonódik a homo sapiens létezéskötelére. Milliók ismerték és senki sem.

Származását bódító titok fedi, finom lepel az évezredek ráakódott pora alatt. Nem tudni, honnan érkezett, és miért lett célja az ember. Nekem sem sikerült megfejtenem a titkot, pedig én a tanítványa vagyok. Az egyetlen, hittem akkor. Ma már tudom, hogy nem így van. Nem én voltam az egyetlen, nem az első, de nem is az utolsó. Egy ilyen mesternek ezer tanítvány is kevés. Hiszen mérhetetlen tudása egyre növekszik, és mikor már túlcordulna, keres egy tanítványt, hogy elültesse benne nagyszerűségének egy parányi szikráját.

Sokan állítják, eredendő küldetést teljesít. Otthona egyszerre a világűr és a Föld. Akik közelségének kegyében részesülhetnek, legtöbbször fel sem ismerik. Milyen vak és gyalró az ember! Az ember, aki a jóságra sokszor erőszakkal felel. Az ember, aki nyűszítve menekül az erősebb elől, de bőszen rohanja le a gyengébbet. Az ember, aki csak egyvalakit képes szeretni – önmagát. De ez is csak önáltató hazugság. Mert embertársában önmagát láthatja, és ha bántja, egyúttal önmagát is bántja.

A Mester megpróbálta tanítani az embereket. Voltak, akik hajlottak szavára, de a többség meg sem hallotta. Évezredek óta vándorol közöttünk, segít elviselni gyalró embervoltunk minden nyűgét, örömét. Ahol az ő lába a földet érinti, enyhülnek a gyötrelmek. Orvosol testi nyavalyákat, gyógyírt kínál a lélek sebére, megtanít a füvek erejére, olvasni az ég Nagy Könyvében, igényelni a tisztaságot és a békességet. Néha megdorgál, de nem ítélkezik – ezt a terhet nem veszi magára.

Egy Felsőbb Parlament képviselőjeként a természet törvényei fölött áll: betegségnek, halálnak nincs hatalma rajta.

Ki lehet ő? Isten vagy félisten? Ha egyik sem, akkor ki? Kitől és miért kapta halhatatlan lelkét? Kérdéseim őrjöngő serege egyre csak gyarapszik. Ki tudja, meddig lesz még erőm féken tartani, hogy fel ne prédálja a józan ész veteményeseit?

Emberi lélek nem bír el ekkora tudást, ilyen dolgokat véghezvinni képtelen. Ha nem mást, ezt igazán megtanultam. Széljegyzeteimet magában rejti a gyöngysor, amit történelemnek neveztem el.

Hosszú kutatásom alatt már csak egyszer találkoztam vele. Sok száz évvel ezelőtt. De a hosszú út pora vakká tett, nem láttam a nyilvánvalót. Csak később jöttem rá, és majdnem túl későn. Mikor azt hittem, rég elfelejtettem mindent, kiderült: mégse. Valami megmaradt. Emlékfoszlányokban csillanó felismerés a szürke barázdák mélyén. A hipnózis méla révületében leltem rá a találkozás örömének könnycseppjeire, hogy kicsiny csermellyé egyesülve felszínre vessék a tudatmély rejtelmeit. A kép összeállt és lassan mozgófilmmé elevedett. Elmém végtelen úrbe zuhant vissza, de nekem mégis úgy tűnt, előre. Előre, egy valóbb korba, mikor még képes voltam elhinni, mégiscsak mester vagyok. Elmém ernyőjén megelevenedett egy régi, megfakult történet.

...Egy városban éltem, valahol Belső-Ázsiában. Látom a házakat, a szűk és bűzös utcák zajos emberi forgatagát. Hatvan éves lehettem, s talán a koromnál fogva is nagy tiszteletnek örvendhettem a városlakók körében. Mindenki mesternek szólított. A foglalkozásomra már nem emlékszem; éppúgy lehettem kovács és fazekas, mint aranykezü kézműves vagy vallási témákban jártas írástudó. Netalán bölcs gyógyító. Úgy neveztek: Az Ember, Aki Tudja Az Időt. Aztán a sors rossz szagú keze ragadott meg minket, elküldvén a Halált városunkba, otthonainkba. Pusztító járvány tört ki, emberek sokasága esett áldozatul. Sokan próbáltak elmenekülni, de csak a dögvézszt vitték magukkal más vidékekre. A halált adták ajándékba távol élő rokonaiknak. Engem is leterített a kór. Tudtam, idős szervezetem nem állhat ellen, felkészültem hát a halálra. Csakhogy a gondviselés másképp rendelkezett. Egy idegen érkezett a városba. Házról házra járva rózta az utcákat, és ahol megjelent, a szörnyű kór elillant, mintha nem is létezett volna. Ez az ember hozzám is eljött. Égő homlokomra tette a kezét. Érintésétől kellemes hűvösség járta át láztól forró testemet. Megtörtént a kézzel fogható csoda: teljesen meggyógyultam. Már ekkor rá kellett volna jönnöm, ki is ő. Talán a betegség gyengítette elmém látását. Tudom, ő felismert, ezt sugallták későbbi szavai is. Szerettem volna meghálálni visszkapott életemet, de már nem volt kinek köszönetet mondanom: jótévőm magamra hagyott. Csak utolsó szavai csengtek a fülemben: „Jó öreg, életet és tudást adtam neked, fordítsd mindezt az emberek javára!”

Itt egy időre elsötétül a múltat megjelenítő filmvászon. A folytatásban már nagyon öreg vagyok, embereket gyógyítok, és az igaz életre tanítom őket. Elvégre mester vagyok. De ami jótévőm számára a tudás egy szikráját jelentette csupán, számomra lobogó máglyává lényegült. Újjászületésem után még inkább az elesettek segítése, a betegek gyógyítása, az igazság tanítása lett életem csúcspontja. Egyvalami azonban nem hagyott nyugalmat számomra: jótévőm személyének rejtelme. Sok évig kutattam utána, megsejtve valódi kilétét, de hiába, soha többé

nem láttam; csak csodálatos tetteinek történetét tudtam összegyűjteni. Sokfelé felbukkant, tulajdonképpen mindenütt, ahol a szükség nem ismert haladékat. Járvány, aszály, sáskajárás, földrengés, háború, szökőár – mind-mind orvoslásra váró sorscsapás, amelyekben csak ő tudott enyhíteni.

Aztán egy messziről jött ember elmesélte, hogyan halt meg egy tudós férfiú. A gyászolók elképedve látták, amint felül a ravatalon. Nagy riadalom támadt, ő azonban nyugodt hangon megszólalt: „Ne ijedjete meg. Láthatjátok, hogy élek. Azért jöttem vissza, mert valakinek szüksége van rám.”

Egy várandós anya nem tudta megszülni gyermekét, szörnyű kínok közegette, félholtan feküdt az ágyán. A tudós férfiú odalépett hozzá és jobb kezét az asszony hasára tette. Nemsokára világra jött a gyermek, akiről később azt sottogták, már a pólóban csodákat tett. Egy újabb tanítvány. Mind közül talán a legercsebb.

A tudós öreg, mint aki a jól végzett munka után pihenni tér, nagy nyugalommal visszafeküdt a ravatalra. Miután megállapították, hogy most már valóban halott, még aznap eltemették. De csak a porhüvelyt, mert a halhatatlan lélek ma is köztünk jár. Csak mi vagyunk vakok felismerni. Ez már a tanítványoknak sem sikerül.

Tudtam, hogy csakis Ő lehetett, az én jőtevőm. Ma már azt is tudom, hogy ez a jőtevő nem volt más, mint a nagy buzgalommal keresett egykori mesterem. Hosszú időn át kutattam utána, de nem leltem rá. Amikor pedig ő jött el értem, én, balga lélek – nem ismertem fel.

Felkerestem a helyet, ahol élt. Megtudtam, hogy többnyire úton volt, egész életében a világot járta. Otthonában igen keveset időzött, s akkor is gyógyított.

Amikor beléptem a házába, ott egy üzenet várt rám: „Ne keress! Én mindig veled vagyok.”

Sok száz éven keresztül, egyetlen életemben sem találkoztam vele újra, csak a róla szóló legendákkal. Ezek a legendák különböző emberekről szóltak, akik látszólag semmi hasonlóságot nem mutattak egymással, és én akkor nem vettem észre az összefüggést közöttük. Ma már tudom, mindegyik legenda róla szólt. Ékes példányai a gyöngyfűzérnek

Vajon hány testet használt el ez a fennkölt lélek az idők során?

Tetteit barlangrajzok, agyagtáblák, papirusztekercsek, megsárgult könyvek, megkopott filmttekercsek őrzik, tanításaira vallások alapultak. Nem csoda, ha a neveit imákba foglalták, bár az igazi nevét senki sem ismerte, nem ismerheti meg soha. Ami nem is fontos, mert ott van minden ember szívében. Ő a Mester, az én Mesterem. A szeretet mestere.